

Sygn. akt I CSK 246/15

POSTANOWIENIE

Dnia 8 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa P. Ż.
przeciwko A. Ż.
przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w W.
o ustanowienie rozdzielnosci majątkowej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 stycznia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 24 września 2014 r., sygn. akt IV Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 24 września 2014 r.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzebę wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Obie te przesłanki zostały powiązane z tym samym problemem - pytaniem o możliwość ustanowienia rozdzielności majątkowej z dniem wcześniejszym niż dzień wytoczenia powództwa (art. 52 § 2 k.r.o.) w sytuacji, w której stan separacji faktycznej małżonków miał charakter długotrwały.

Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

W podobny sposób rozumieć należy także przesłankę ujętą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. - z tą jednak różnicą, że obowiązkiem skarżącego pozostaje w tym wypadku wykazanie istnienia rozbieżnych wypowiedzi czy orzeczeń odnoszących się do ogólnej kwestii z zakresu wykładni prawa (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2015 r., II CSK 592/14, nie publ.).

Problem wskazany w skardze kasacyjnej nie odpowiada jednak żadnej z tych przesłanek. Został on sformułowany w sposób kazuistyczny, z odniesieniem do konkretnych okoliczności faktycznych sprawy, określonych w wąski i specyficzny sposób. Tymczasem krąg przesłanek uzasadniających ustanowienie rozdzielności majątkowej z mocą wsteczną został celowo określony przez ustawodawcę w ogólny sposób, z pozostawieniem szerokiego marginesu oceny sądom orzekającym na gruncie konkretnych spraw. W konsekwencji, wyjaśnienie wskazanego problemu przez Sąd Najwyższy w ramach rozpoznania skargi kasacyjnej mogłoby przyczynić się wyłącznie do rozpoznania konkretnej sprawy - trudno natomiast przyjąć, by mogło doprowadzić do sformułowania uniwersalnego i ogólnego poglądu, który miałby istotny wpływ na rozwój prawa mogąc stanowić punkt odniesienia także przy rozstrzyganiu innych spraw. W konsekwencji, nie można stwierdzić, by w odniesieniu do problemu, na który powołał się skarżący, mogły zostać spełnione publiczne cele skargi kasacyjnej, niezbędne dla niej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).